



NORGES HØYESTERETT

Den 12. mars 2013 avsa Høyesterett dom i

HR-2013-00574-A, (sak nr. 2012/1611), straffesak, anke over dom,

I.

A

(advokat Cato Schiøtz)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

(statsadvokat Trude E. Sparre)

II.

B AS

(advokat Cato Schiøtz)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

(statsadvokat Trude E. Sparre)

III.

C

(advokat Frode Sulland)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

(statsadvokat Trude E. Sparre)

IV.

Den offentlige påtalemyndighet

(statsadvokat Trude E. Sparre)

mot

A

B AS

(advokat Cato Schiøtz)

C

(advokat Frode Sulland)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Bull:** Saken gjelder forståelsen av straffeloven § 238, uaktsom forvoldelse av betydelig skade på legeme eller helbred, i forbindelse med at en person ble sterkt skadet

av en isklump som falt ned fra taket på en bygård. Særlig reiser saken spørsmål om hvilken aktsomhetsnorm som gjelder for styret i gårdselskaper og for dem som på selskapets vegne har tilsyn med gården. Videre er det spørsmål om foretaksstraff.

(2) D, som da var 24 år gammel, ble 16. mars 2010 hardt skadet av en isklump på ca. ti kilo som falt ned på ham fra taket på bygården ----- gate -- i X mens han gikk forbi. Skaden var livstruende, og D er i dag sterkt invalidisert.

(3) Det ble tatt ut tiltale for overtredelse av straffeloven § 238 mot A, eeneier og enestyre i B AS som eier ----- gate --, og mot C, bror av A, som på ulykkestidspunktet ledet den vedlikeholdsavdelingen innenfor As konsern som hadde oppsyn med ----- gate --. Videre ble det reist tiltale mot B AS etter samme bestemmelse og straffeloven § 48a om foretaksstraff.

(4) Oslo tingrett avsa 7. juli 2011 dom med slik domsslutning:

- "1. A, født 22. november 1951 dømmes for overtredelse av straffeloven § 238 til en straff av fengsel i 75 – syttifem – dager.
2. C, født 25. juli 1945 dømmes for overtredelse av straffeloven § 238 til en straff av fengsel i 60 – seksti – dager.
3. B AS, org.nr. --- --- --- dømmes for overtredelse av straffeloven § 238 til en bot stor 2 – to – millioner kroner.
4. A, C og B AS er erstatningsansvarlig for de skader og det tap som ble påført D i ulykke 16. mars 2010.
5. A, C og B AS betaler in solidum til D oppreisning med 500 000 – femhundretusen – kroner innen 2 – to uker – fra dommens forkynnelse med tillegg av renter etter forsinkelsesrenteloven § 3 fra forfall til betaling skjer.
6. A, C og B AS betaler in solidum sakens omkostninger med 100 000 – etthundretusen – kroner."

(5) Tingretten fant at det forelå grov uaktsomhet. De tiltalte anket til lagmannsretten over tingrettens avgjørelse av straffekravet og oppreisningskravet, men ikke over domsslutningens punkt 4 og 6, erstatningsspørsmålet. Det er opplyst for Høyesterett at erstatning nå er betalt med det beløp som skadelidte har krevd. Før anken kom til behandling i lagmannsretten, ble også oppreisningskravet oppgjort mellom partene, og anken trukket på dette punkt.

(6) Borgarting lagmannsrett avsa 15. juni 2012 dom med slik domsslutning:

- "1. A, født 22. november 1951, dømmes for overtredelse av straffeloven § 238 til en straff av fengsel i 60 – seksti – dager. Fullbyrdelsen av fengselsstraffen utsettes etter reglene i straffeloven §§ 52 flg med en prøvetid på 2 – to – år.
2. C, født 25. juli 1945, dømmes for overtredelse av straffeloven § 238 til en straff av fengsel i 60 – seksti – dager. Fullbyrdelsen av fengselsstraffen utsettes etter reglene i straffeloven §§ 52 flg med en prøvetid på 2 – to – år.
3. B AS, organisasjonsnummer --- --- ---, dømmes for overtredelse av straffeloven § 238, jf § 48 a til en bot stor 1 500 000 – enmillionfemhundretusen – kroner."

- (7) Lagmannsretten gjorde altså straffen betinget både for A og C. Samtidig reduserte den straffens lengde for As del, og boten til B AS ble satt ned. Lagmannsrettens flertall kom til at det ikke forelå grov uaktsomhet. Et mindretall var enig med tingretten i at det var utvist grov uaktsomhet og ville idømme ubetinget fengselsstraff, mens et annet mindretall mente at A ikke hadde opptrådt uaktsomt.
- (8) A, C og B AS har anket til Høyesterett over lagmannsrettens saksbehandling og rettsanvendelse, subsidiært over straffutmålingen. Påtalemyndigheten har anket over straffutmålingen. Høyesteretts ankeutvalg besluttet 25. oktober 2012 å tillate ankene fremmet, med unntak av ankene over saksbehandlingen.
- (9) For Høyesterett er det avholdt bevisopptak, der representanter for tre større gårdeierselskaper i X og to personer med erfaring innen bygningsvedlikehold og snerydding forklarte seg om bransjepraksis med hensyn til snerydding. For øvrig står saken i samme stilling som for lagmannsretten.
- (10) *Mitt syn på saken*
- (11) Straffeloven § 238 rammer som nevnt uaktsom forvoldelse av betydelig skade på legeme eller helbred. De tiltaltes anker over lagmannsrettens rettsanvendelse gjelder den aktsomhetsnorm lagmannsretten har lagt til grunn. Det anføres at hverken A eller C har opptrådt uaktsomt, slik at både de og B AS må frifinnes. Påtalemyndigheten mener på sin side at så vel A som C har opptrådt grovt uaktsomt.
- (12) Først noen ord om ----- gate -- og selve ulykken: Bygningen har brannskillemur mot nabogården. Brannskillemuren er overdekket av en metallkasse, en såkalt gesimskasse. Nabogården har en tilsvarende brannskillemur med gesimskasse over, men denne muren går noe høyere opp, slik at det er en høydeforskjell ned mot gesimskassen i ----- gate --. Denne høydeforskjellen medførte at det bygget seg opp en sneskavl over gesimskassen og noe inn på selve taket på ----- gate --. Sneen var delvis blitt omdannet til is. Isen over gesimskassen rutsjet til slutt utfor og ned mot gaten, der den traff D.
- (13) Det er lagt til grunn at hverken A eller C oppdaget skavlen på taket. Tiltalen og lagmannsrettens dom baserer seg for Cs del på at det var uaktsomt ikke å ha oppdaget skavlen i tide, og for As del på at det var uaktsomt ikke å ha sørget for tilsynsrutiner som var gode nok til at den ble oppdaget.
- (14) Lagmannsretten uttaler på side 9 i sin dom at uaktsomhet innebærer at gjerningspersonen har handlet i strid med kravet til forsvarlig opptreden på vedkommende livsområde, og at vedkommende ut fra sine personlige forutsetninger må kunne bebreides for handlingen eller unnlatsen. Jeg er enig i dette utgangspunktet. Straffeloven 2005 § 23, som ifølge Ot.prp. nr. 90 (2003–2004) side 229–230 er ment å gi uttrykk for samme norm som nå er gjeldende rett, uttrykker det slik: "Den som handler i strid med kravet til forsvarlig opptreden på et område, og som ut fra sine personlige forutsetninger kan bebreides, er uaktsom."
- (15) Særlig ved det strafferettslige uaktsomhetsansvar for skade på person eller ting kreves det en noe større grad av uaktsomhet enn det som kreves for å utløse et sivilrettslig erstatningsansvar. Strafferettslig er det "de mere kvalificerede Tilfælde af Ligealdighed,

Letsindighed eller Tankeløshed" som rammes, jf. Straffelovkommisjonens utkast 1896 side 62 og Andenæs, Alminnelig strafferett, 5. utgave ved Matningsdal og Rieber-Mohn, side 245–246. I forarbeidene til straffeloven 2005 er det uttrykt slik i Ot.prp. nr. 90 (2003–2004) side 427: "En noe klanderverdig opptreden som foranlediger bare liten bebreidelse for mangel på aktsomhet, er ikke straffbar."

- (16) Som det fremgår av definisjonen i straffeloven 2005 § 23, må aktsomhetsnormen relateres til det aktuelle området, her snerydding av tak fra bygårder.
- (17) At bygårder må inspiseres med sikte på å identifisere fare for sne- og isras slik at faren kan fjernes, følger av den alminnelige rettssetning som blant annet straffeloven § 238 er et utslag av, om plikt til ikke å utsette andres liv og eiendom for fare. Spørsmålet blir så hva som er det nærmere innhold i inspeksjonsplikten.
- (18) Det er naturlig først å spørre om noe kan utledes av lov eller forskrift. Videre vil bransjepraksis ha betydning. Som det uttrykkes i den nevnte utgaven av Andenæs, Alminnelig strafferett side 246, vil den som har holdt seg til det sedvanlige mål av aktsomhet, som regel være ansvarsfri. Forutsetningen er at den sedvanlige målestokken – her bransjepraksis – fremstår som forsvarlig.
- (19) Det må også tas hensyn til at A og C hadde forskjellige funksjoner – deres ansvarsområder var ikke sammenfallende.
- (20) Politivedtektene for X inneholder en bestemmelse om snerydding fra tak. Det heter i § 4-1 første ledd at når sne eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted, skal eieren "straks" sette opp avvisere eller lignende innretning, og "snaest" sørge for at taket blir ryddet. Til grunn for politivedtektenes § 4-1 må ligge en forutsetning om årvåkenhet slik at rasfare oppdages, men vedtektene gir ikke gode holdepunkter for det nærmere innholdet i en slik norm.
- (21) Aktor har videre pekt på plan- og bygningsloven § 31-3 første ledd. Det heter her at "[e]ier eller den ansvarlige" skal holde byggverk "i en slik stand at det ikke oppstår fare for skade på ... [blant annet] person". Slik jeg forstår bestemmelsen, tar den imidlertid sikte på at bygningen i seg selv ikke skal utgjøre en fare. Jeg viser til forarbeidene, Ot.prp. nr. 45 (2007–2008) side 350, der det i tilknytningen til bestemmelsens annet ledd om adgang til å pålegge "sikring og istandsetting" når plikten etter første ledd ikke overholdes, heter at "[m]ed 'sikring og istandsetting' menes ikke tilbakeføring til den stand bygget hadde da det var nytt, men kun at bygget ikke lenger kan medføre fare eller vesentlig ulempe". Videre uttales det i Pedersen mfl., Plan- og bygningsrett del 2, 2. utgave, side 545, at § 31-3 ikke hjemler pålegg om fjerning av istapper.
- (22) I forskrift om krav til byggverk og produkter til byggverk 22. januar 1997 nr. 33 § 7-45 heter det i annet ledd at "[b]yggverk skal sikres slik at is og sne ikke kan falle ned på steder hvor personer kan oppholde seg". Også dette gjelder, slik jeg forstår det, kravene til teknisk sikring av byggverket, typisk bruk av snefangere på taket. Bestemmelsen regulerer ikke det løpende tilsynet som må føres med bygningene med sikte på å få fjernet sne og is som kan utgjøre en fare på tross av sikringstiltakene.
- (23) Jeg nevner i denne forbindelse at påtalemyndigheten ikke har hevdet at den bygningstekniske sikringen av ----- gate -- mot sne- og isras var uforsvarlig. Selve taket

hadde doble snefangere. Den øvre stanset der den traff gesimskassen som hevet seg opp fra taket for øvrig, mens den nedre fortsatte frem under gesimskassens kortsida ut mot gaten. Det var ingen egen snefanger oppå gesimskassen. Ut fra det som fremkom under bevisopptaket, må det imidlertid legges til grunn at dette heller ikke var vanlig fordi erfaringen – frem til ulykken som denne saken gjelder – tilsa at sne enten blåste av eller smeltet på glatte gesimskasser av metall før det oppstod fare for ras.

- (24) Jeg går så over til å se på bransjepraksis når det gjelder organisering og gjennomføring av inspeksjon med sikte på å oppdage fare for sne- og isras. Også dette var omfattet av bevisopptaket, og som nevnt er dette den sentrale problemstillingen i saken. Det er ikke bestridt at det som fremkom, gir et riktig bilde av praksis blant de store gårdeierne i X. Bevisopptaket kan tyde på at mindre gårdeiere og offentlig eide bygg til dels har dårligere rutiner.
- (25) Det samlede bildet som fremkommer om praksis blant store gårdeiere, er at det ikke foretas daglige inspeksjoner under normale forhold – normen er da snarere ca. én gang i uken. Inspeksjonshyppigheten øker ved større snemengder og temperatursvingninger. Da kan det bli tale om daglig inspeksjon. Inspeksjonene gjennomføres vanligvis fra gateplan. Skriftlige instruksjoner eller skriftlig rapportering av gjennomførte inspeksjoner er ikke vanlig. Det varierer om arbeidet utføres av gårdselskapenes egne driftsavdelinger eller settes ut til eksterne vedlikeholdsselskaper.
- (26) I det følgende er det grunn til å skille mellom A og C, ettersom de hadde ulike roller. Jeg tar først for meg det aktsomhetskravet som må gjelde for A.
- (27) Det er hans funksjon som enestyre i B AS som må legges til grunn for aktsomhetsvurderingen for hans del. Etter aksjeloven §§ 6-12 og 6-13 skal styret sørge for en forsvarlig organisering av virksomheten og føre tilsyn med selskapets virksomhet. Det er ikke opplyst noe om at det var ansatt en egen daglig leder, og A må følgelig som enestyre også stå for den daglige ledelse av selskapet, jf. aksjeloven § 6-14. Han plikter da å sørge for at gårdselskapet har forsvarlige rutiner for avdekking og fjerning av fare for sne- og isras, herunder å påse at arbeidet utføres av kompetente folk, og å føre kontroll med at rutinene følges.
- (28) Gitt at arbeidet er betrodd kompetente folk, kan det ikke være et ansvar for styret eller daglig leder i et gårdselskap å utforme detaljerte retningslinjer for hvordan arbeidet rent praktisk skal utføres, for eksempel hvilke posisjoner den enkelte bygning må observeres fra for å få det nødvendige overblikk, eller at omfanget av inspeksjonene må tilpasses værforholdene til enhver tid. Man må kunne stole på at kompetente medhjelpere i så måte vil opptre forsvarlig.
- (29) Inspeksjons- og ryddearbeidet for B AS var som nevnt overlatt til vedlikeholdsavdelingen i As konsern. Avdelingen var på syv mann og hadde ansvaret for driften av ti bygårder eid av A i X. Den var ledet av C, som hadde 18 års erfaring i bransjen. Lagmannsretten fant det bevist at inspeksjonsrutinen gikk ut på tilnærmet daglig inspeksjon av takene fra gateplan med muntlig tilbakemelding til A dersom det ble konstatert behov for snerydding fra tak. Lagmannsretten viser ikke til noe som kunne gi styret grunn til å tvile på at rutinene fungerte på en fullt forsvarlig måte.

- (30) Lagmannsretten legger riktignok til grunn at ingen hadde vært ute på selve taket på ----- gate -- den vinteren for å inspisere. A og C ga i retten uttrykk for at de ikke anså det nødvendig med kontroll på selve taket i ----- gate --, ettersom taket hadde doble snefangere og varmekabler i takrennen. Men man kan ikke utlede av dette at lagmannsretten har lagt til grunn at det fantes en instruks eller annen form for forståelse mellom styret og vedlikeholdsavdelingen om at det heller ikke var nødvendig å inspisere taket fra bakkenivå – eventuelt ved å gå over til den andre siden av gaten slik at man så taket bedre enn det man kunne gjøre rett nedenfra.
- (31) Det følger av dette at rutinene i B AS var på høyde med det andre store gårdeiere i X praktiserte. Som nevnt må utgangspunktet være at den som har opptrådt i overensstemmelse med det sedvanlige mål av aktsomhet, er ansvarsfri. Jeg kan ikke se at det her er grunn til å oppstille en strengere aktsomhetsnorm enn det som fulgte av denne bransjepraksis. Ifølge bevisopptaket for Høyesterett var det en utbredt oppfatning i bransjen frem til ulykkestidspunktet at det ikke var nevneverdig fare for ras fra gesimskasser, selv ved slik høydeforskjell mellom bygningene som her. For øvrig var taket i ----- gate -- så godt sikret at det ikke kan oppstilles et særskilt krav til gårdeierstyret om å sørge for inspeksjon av taket ut over standard i bransjen.
- (32) Jeg finner etter dette det faktum som lagmannsretten har funnet bevist, tilstrekkelig til å fastslå at As oppreden ikke rammes av straffeloven § 238. Han må dermed frifinnes.
- (33) Jeg går så over til å se på Cs rolle. Som leder av den avdelingen som skulle ha tilsyn med ----- gate -- for å oppdage sne- og israsfare, valgte han å inspisere bygningen selv. Det måtte da forventes av ham at han ved inspeksjonen tar hensyn til bygningens utforming og beliggenhet, samt værforholdene til enhver tid. Han må også observere fra steder som gjør det mulig å få oversikt over faremomentene på det aktuelle tidspunktet. Hvilke observasjoner som må gjøres, beror da på en konkret vurdering, og bransjepraksis gir ingen nærmere holdepunkter.
- (34) Ifølge lagmannsrettens dom hadde C samme dag som ulykken skjedde, sett opp mot taket av ----- gate -- fra fortauet på samme side av gaten som bygningen lå, uten å ha sett noe foruroligende. Han gikk imidlertid ikke over på fortauet på motstående side av gaten, der han ville ha sett den skavlen som over noen tid hadde bygget seg opp over gesimskassen. Lagmannsretten peker på at eieren av nabogården ved en inspeksjon i månedsskiftet februar/mars gikk over på andre siden av gaten nettopp for å få bedre oversikt. Han så da skavlen. Samme inspeksjon foretok han på nytt 8. mars, altså åtte dager før ulykken.
- (35) Det fremgår videre av lagmannsrettens dom at det tidligere denne vinteren hadde falt mye sne i X, selv om det visstnok ikke snedde i første halvdel av mars. I perioden 8. til 17. mars svingte temperaturen mellom minus 8,6 grader om natten og pluss 9,7 grader på dagtid. Slik jeg ser det, kunne C da ikke se bort fra at det, særlig inn mot den noe høyere naboeiendommen, kunne ha bygget seg opp en skavl som fortsatt var der, og at værforholdene utover i mars måned kunne ha medført isdannelse. Jeg peker i denne forbindelse på at ifølge en rapport som lagmannsretten bygger på, var det den omstendighet at skavlen ikke bare lå på selve gesimskassen, men strakte seg videre ned på selve taket, som gjorde at sneen og isen på gesimskassen ble holdt tilbake til tross for avsmeltingen mot metallet i kassen som skjedde på dagtid – inntil friksjonen ble så liten og tyngden så stor at skavlen brakk og førte til ulykken.

- (36) Selv om det som nevnt synes å ha vært den vanlige oppfatning i bransjen at faren for ras fra gesimskasser var svært liten, fremstår det som skjedde etter min mening ikke som en risiko han under de rådende forhold kunne se helt bort fra. Det store skadeomfanget som er påregnelig når det først faller isklumper fra så stor høyde, må under slike forhold medføre en plikt til særlig påpasselighet. Som nevnt fant eieren av naboeiendommen det nødvendig å observere taket fra den andre siden av gaten. Ved uaktsomhetsvurderingen må det videre tillegges vekt at dette også var alt som skulle til for å oppdage faren – det dreide seg ikke om noe komplisert tiltak.
- (37) Jeg mener etter dette at C har overskredet grensen for forsvarlig opptreden, også i strafferettslig forstand, og at domfellelsen for brudd på straffeloven § 238 må bli stående. Jeg finner imidlertid ikke grunnlag for å karakterisere hans handlemåte for grovt uaktsom. Til det kreves "en kvalifisert klanderverdig opptreden som foranlediger sterke bebreidelser for mangel på aktsomhet", jf. Rt. 1970 side 1235, på side 1238. Det er ikke en treffende karakteristikk av hans handlemåte.
- (38) Lagmannsretten fastsatte straffen til betinget fengsel i 60 dager. Som nevnt er store skader påregnelig når det raser isklumper fra hustak. Dette tilsier en streng reaksjon. Videre dreier det seg ikke om et øyeblikks uoppmerksomhet. Den farlige skavlen hadde ligget der i noen tid uten at C hadde oppdaget den – eieren av nabogården hadde sett skavlen drøyt to uker før ulykken skjedde. På den annen side var isras fra gesimskasser som nevnt generelt ansett for usannsynlig på ulykkestidspunktet. Jeg er kommet til at lagmannsrettens straffastsettelse bør bli stående.
- (39) Etter dette er de formelle vilkårene for å idømme B AS foretaksstraff oppfylt, jf. straffeloven § 48a. Som inspeksjonsansvarlig for ----- gate -- har C her opptrådt på vegne av foretaket, selv om han ikke var ansatt i B AS. Straffansvaret for foretak er imidlertid fakultativt. Spørsmålet er dermed om straffansvar her bør ilegges. Straffeloven § 48b nevner flere hensyn som skal tillegges vekt, blant annet prevensjonshensynet. Straffansvar for gårdselskapet kan nok medvirke til å innskjerpe betydningen av gode inspeksjons- og rydderutiner. Imidlertid står vi her overfor en hendelse – ras fra en gesimskasse – som man tidligere hadde holdt for usannsynlig i bransjen. Det dreier seg om en konkret vurderingssvikt fra den som utførte inspeksjonen, og som tidligere nevnt var den av et slag som foretakets ledelse ikke godt kunne forventes å skulle ha forebygget gjennom mer utførlige instruksjoner. Som jeg allerede har pekt på, oppfatter jeg for min del ikke uttalelsene fra A og C i lagmannsretten om at det var unødvendig å kontrollere på taket, som uttrykk for at det eksisterte noen instruks eller forutsetning om at man kunne ignorere taket.
- (40) Det er ikke bestridt at den tekniske sikringen av gården mot sneras og selskapets generelle rutiner for avdekking av rasfare var på høyde med det andre store gårdeiere i X praktiserte, og disse synes å ha hatt bedre rutiner enn andre gårdeiere. Det fremgår for øvrig av bevisopptaket at ulykken allerede har ført til større oppmerksomhet i bransjen omkring rasfare fra gesimskasser.
- (41) Jeg er etter dette kommet til at det ikke bør ilegges foretaksstraff
- (42) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. A frifinnes.
2. B AS frifinnes.
3. Ankene fra C og påtalemyndigheten forkastes.

- (43) Dommer **Noer**: Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende når det gjelder bedømmelsen av A og C, men har kommet til et annet resultat når det gjelder foretaksstraffen.
- (44) Det er på det rene at C, som leder av vedlikeholdsavdelingen, handlet på vegne av selskapet, og at han ikke handlet i strid med instruks gitt av selskapet. Vilkåret for illeggelse av foretaksstraff etter straffeloven § 48a første ledd er da oppfylt.
- (45) Avgjørelsen av om det skal ilegges foretaksstraff, skal skje etter en bred skjønnsmessig helhetsvurdering, jf. Rt. 2008 side 996 avsnitt 24. Lagmannsretten har begrunnet vurderingen etter straffeloven § 48b slik:
- "Etter lagmannsrettens oppfatning bør det ilegges foretaksstraff i dette tilfellet. Det legges særlig vekt på straffens allmennpreventive funksjon. Det er av vesentlig betydning at gårdselskaper har tilstrekkelig kontrollrutiner som hindrer at snø og is faller ned i sterkt trafikkerte gater i X. Økonomien i B AS er etter det opplyste god."**
- (46) Det fremgår av lagmannsrettens dom at både C og A forklarte at de "ikke anså det nødvendig med kontroll på selve taket", fordi taket var sikret med doble snøfangere og varmekabler i takrennen. Det ble da også bare foretatt inspeksjon av taket fra fortauet på samme side som gården lå. Derfra kunne man ikke se om det lå snø eller is oppe på selve taket. For å se det måtte man over på andre siden av gaten.
- (47) Både C og A forklarte videre at det hadde vært "ekstreme" værforhold den aktuelle vinteren med store snømengder og langvarige kuldeperioder. I dagene før ulykken var det store temperatursvingninger.
- (48) Det er på det rene at skavlen hadde ligget på taket i lang tid før den raste ut. Eier av nabogården oppdaget skavlen noen dager etter 25. februar, da han gikk over på fortauet på den andre siden av gaten for å inspisere taket på egen bygård. Da han igjen sjekket taket den 8. mars – åtte dager før ulykken – lå skavlen der fortsatt. Han tok da et bilde som er lagt fram for retten, og som viser at skavlen henger ut over den øverste del av gesimskassen.
- (49) Videre har lagmannsretten ved sin vurdering av saksforholdet bygget på at to ulike vitner – uavhengig av hverandre – hadde oppdaget og reagert på skavlen samme dag som den raste ut.
- (50) Førstvoterende legger som lagmannsretten til grunn at det var uaktsomt ikke å sørge for inspeksjon av selve taket i den lange tidsperioden som skavlen lå der, gitt de spesielle værforholdene og at gården lå i en svært trafikkert gate. Lagmannsretten karakteriserer driftsavdelingens inspeksjonsrutiner som "mangelfulle ... vedrørende kontroll av taket". Jeg er enig i det. Etter mitt syn taler da prevensjonshensynet med styrke for illeggelse av

foretaksstraff. Som fremhevet i Rt. 2008 side 996 avsnitt 36, gjelder det ikke minst den side ved prevensjonshensynet som krever "en stadig innskjerping og oppstramming av rutiner, instruksjer og retningslinjer."

- (51) Lagmannsretten fastsatte straffen til en bot på 1,5 millioner kroner, som etter min mening er passende.
- (52) Dommer **Webster:** Jeg er i det vesentlige og resultat enig med annenvoterende, dommer Noer.
- (53) Dommer **Normann:** Jeg er i det vesentlige og resultat enig med førstvoterende, dommer Bull.
- (54) Dommer **Endresen:** Likeså.
- (55) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. A frifinnes.
2. B AS frifinnes.
3. Ankene fra C og påtalemyndigheten forkastes.

Riktig utskrift bekreftes: